בל א ב מיי׳ פ״ו מהל׳ זכיה

כלה בבית אביה מי דמי התם מייתי אב

ראיה ומפיק הכא מייתי בעל החמור ראיה

ומוקים א"ר אבא כלה בבית חמיה ואכתי

לא רמי התם בעל מייתי ראיה ומרע ליה

לחזקיה דאב הכא בעל החמור מייתי ראיה

ומוקים חזקיה בידיה אמר רב נחמן בר יצחק

כלה בבית אביה ולקדושין ולא תימא שאליבא

דמ"ד קדושין לאו ילמיבועין ניתנו אלא

אפילו למ"ד "קדושין לטיבועין ניתנו הני

מילי קידושי ודאי יאבל קידושי מעות אי

מייתי ראיה אין אי לא לא מיתיבי יגמחם

שנמצאת בעובי בית הכוסות מצד אחד

כשרה משני צדדין מריפה נמצא עליה קורמ

דם בידוע שהוא לפני שחיטה לא נמצא

עליה קורמ דם בידוע שהוא לאחר שחימה

הוגלד פי המכה בירוע ששלשה ימים קודם

שחימה לא הוגלד פי המכה המוציא מחבירו

עליו הראיה ואי יהיב מבח דמי בעי

לאיתויי ראיה ומפיק ואמאי בעל בהמה לייתי

ראיה ונוקים בדלא יהיב מבחא דמי מאי

פסקא פאלא כי אתא רמי בר יחזקאל אמר

לא תצייתינהו להני כללי דכייל יהודה אחי

משמיה דשמואל הכי אמר שמואל יכל

שנולד ספק ברשותו עליו הראיה ותנא תונא

כלה מיתיבי מחם שנמצאת בעובי בית

הכוסות כו' ואי דלא יהיב מבח דמי בעל

בהמה בעי לאיתויי ראיה ומפיק ואמאי ספיקא

ברשות מבח איתייליד דיהיב מבח דמי ומאי

פסקא סתמא דמילתא כמה דלא יהיב איניש

זוזי לא יהיב איניש חיותא: וחכמים אומרים

בד"א במומין שבסתר: אמר רב נחמן

ליה לשמואל דכולה מחני׳ חד חנא הוא וכדחרצה רבא לעיל ורישא וסיפא סייעחא שמי שנמצא הסימפון ברשוחו עליו להביא ראיה עודה בבית אביה על

האב להביא ראיה נכנסה לחופה שהיא ברשות הבעל על הבעל להביא ראיה ואפילו הוא דר בבית חמיו ברשותו היא: **ספיקא ברשות עבח אסייליד**.

ונכפה

ל) ב"ב קמה, ב) פי' ענין
טביעה ואבדון, ג) חולין נ:
ע"ש, ד) [לעיל עה.], ה) [לעיל

עה:ז. ו) ול"ל בעל הפרה על

ו) [ל"ל דאחרו.

גליון הש"ם

גם' אלא כי אתא רמי בר יחוקאל. לעיל כא ע"א ודף ס

. ע"א וחולין מד ע"א:

הגהות הב"ח

(**ה**) תום' ד"ה כל וכו' דאי הוי

ברשות בעל החתור על בעל

הפרה להביא ראיה ואמאי והלא לא נולד ספק ברשותו

יליב כל״לי

לעזי רש"י

עו:

הלי יח יט טוש"ע אה"ע סי נ סעי א: בח ג מיי׳ פ״כ מהל׳ מכירה הלט"ו ופ"ו מהלי שחיטה הל' יב סמג עשין סג יפב טוש"ע יו"ד סי :כד סעי׳ ב במ ד מיי׳ פ״כ מהל׳ מכירה ד מייי פיינ נוהיל מכינה הלי יד טוש״ע חו״מ סיי רכד סעיי א:

תוספות רי"ד מי דמי התם אב מביא ראיה ומפיק הכא בעל החמור ראיה ומוקים אלא כלה בבית חמיה ואכתי מי דמי התם בעל מייתי ראיה ומרע לחזקה דגופא הכא בעל החמור מייתי ראיה ומוקים אלא אר"נ כלה בבית אביה ולקידושין. המורה סובר דפליגי ר"ג ור"י בהא מילתא דלבעל החמור איכא חזקה דגופא דאוקי חמרא אחזקתה וחי הוה בשעת משיכה ולבעל הפרה איכא חזקה דממונא. ור"י א״ש על בעל החמור להביא ראיה כר״י ס״ל ופי׳ רישא דמתני׳ סייעי׳ שמטיל הבאת ראיה על האב אע״פ שחזקת הגוף אצלו וכר״א וא״כ ר"י הוא. ובסיפא נמי פליג להטיל ראיה על האב ואע״פ שלא נולד ס׳ ברשותו והיא קשה היכי מוקמינן סוגיא דשמעתא דשמואל כר"א ומר׳ יהושע מייתי סייעתא והא שמואל אמר בפ״ק הל׳ דלא אמרה שמואל להא הכי. וקשה לי לפירושו טובא דהא דר"י א"ש בפ"ק ס"ל כר"ג והכא ס"ל כר"י ולא אשכחן דהדר איהו במסקנא אלא רמי בר יחזקאל פליג עלויה . לא תציתו ליה אבל איהו לא הדר ביה ואכתי . שייכא פלוגתא דר"ג הכא רלל אלא מודה לר"י רהא ולא אזיל בתר חזקה דגופא . אלא המע״ה דהכי אמרי׳ מאלמנות עיסה אלא אמר רבה דר"ג אדר"ג לא ק' התם ובורדר גאוד גלא ק הונם ברי הכא שמא ואמר הילכך לר"ג (לית) [אלים] ליה ברי דאפי׳ בחד ספיקא מכשר קיל ליה שמא דאפילו בספק ספיקא פוסל אלמא בטענות . שמא לא אזיל ר"ג בתר חזקה דגופא אלא בדאיכא טענת ברי ואע"ג דלא קיימא באפה חזקה דממונא דקאי באפה ובעל חמור לא טעין טענות ברי דמאי ידע אימת מח חמרא ומודה ר"ג דלא אזיל בתר חזקה דגופא אלא המע״ה ומילתא דרב ושמואל אליבא דכ"ע איתא וכן בדין בעובי בית הכוסות לא פליגי ר"ג ור"י דכיוז דלא טעיז ולא בתר חזקה דגופא אלא בתר ם היים היין..... חזקה דממונא והמע״ה וכך נראה פתרון שיטה זו. אר א"ש המחליף וכר'. פי' לא מבעי׳ אם לא תפש בעל בבכ אם יא יוכט בכי החמור את הפרה כגון שמכר לו חמורו במנה ומפני שלא היה בפניו שימשכנו הלוקח תפש לו קנין שהיה לו חמורו ללוקח בכ״מ שהוא והוא יתחייב ליתן לו המנה. נמצא החמור מת ואין ידוע אם קודם תפישת הקנין מת ואין הלוקח חייב לו המנה

נראה דדוקא משום חומרא דקדשים הוא דאמר כל הטומאות כשעת מציאתן וע"ק דאמר שמואל בפ' בתרא דקדושין (דף עט.) קדשה אביה בדרך וקדשה עלמה בעיר והרי היא בוגרת לפנינו חוששין לקדושי שניהן ולח אמרינן כמו שהיא בוגרת עתה כן היתה קודם קדושין וליכא למימר דהתם משום חומרא דאשת איש דהא מייתי עלה פלוגתא דרבי יעקב ורבי נתן דגבי ממון ונראה לריב"א דדוקא הכא שמחזיק עלמו מסופק בפרה ואין לו שום טענה ברורה והויא חזהתו כמאן דליתא הוא דאולינן בתר חוקה דמרה קמא ודמי לתקפו כהן (ב"מ דף ו:) דמוליאין מידו אבל במכר שור לחברו ונמלא נגחן כיון דגברא זבין להכי ולהכי יש לו לטעון למחזיק לשחיטה מכרתיו לך ואם איתא דלרידיה הבעית ליה הוה לך לפרושי וכיון דיש לו טענה ודאית אהני ליה חזקתו וכן בההיא דכור בשלשים סאה בסלע אני מוכר לך יש לו לטעון לכך אמרת שתי הלשונות שבאיזו שחרנה חתפום וכיון שהוח מוחזק אין להוליא ממון מחזקתו כיון שיש לו טענה ולפ"ז לא א"ש פי׳ הקונטרס דבסמוך כמו שאפרש: בלה בבית אביה ולקרושין. מה שפ״ה דס״ל כמ"ד תברא מי ששנה זו לא שנה זו לא נהירא דהיכי מוקי לה כלה בבית אביה ולקדושין דהיינו כרבי יהושע

אימור דא"ר יהושע לא מהניא חזהת

הגוף ה"מ לאפוקי ממונא לאוקמי

ממונא מי אמר ועוד מקשה ר"ת

דלעיל מוכחינן דאזיל ר' יהושע בתר

חזקת גופא היכא דליכא חזקת ממונא

מום עתה כן היה קודם כניסה אכתי איכא למימר דמשנתארסה נולד

בה מום והילכך אית לה כתובה דכולי האי לא אמרינן דקודם אירוסין דהיינו קודם ב' רשויות היה בה מום ע"י מה שאנו מולאין עתה אבל

בבית אביה אימר קודם לכניסת רשות זה היה כמו שהוא עתה ואין

וכל שכן הכא דחזקת ממונא מסייע לחזקת הגוף דאזיל ר' יהושע בתרה ועוד דהא שמואל גופיה פסיק בפ"ק (דף יב:) הלכה כר"ג ועוד מאי פריך מההיא דמחט שנמלאת בעובי בית הכוסות לימא דההיא כר"ג ואיהו כר' יהושע ונראה לפרש דשמואל כרב אשי ויליף השתא מכלה בבית אביה ולקדושין דכי היכי דהתם אע"ג דאב מוחזה לריך להביא ראיה דחזקת הגוף דידה לא מהני לאב ה"נ הכא על בעל החמור להביא ראיה הכא נמי אוקי החמור בחזקת שהיא קיימת והשתא היא מתה:

אע"פ שהוא מוחזק דחזקת החמור לא מהני לגבי דידיה והשתא לא מפליג מידי בין שנולד ספק ברשותו ללא נולד ברשותו אבל כרבא דאמר כאן נמצאו כאן היו ליכא לאוקמא דשאני התם דאיתרע חזקת רשות האב אבל הכא לא איתרע חזקת רשות בעל החמור אלא אדרבה איתרע רשות בעל הפרה: בד שגודר ספק ברשותו עליו להביא ראיה. ואוקי לכלה דמתני׳ כרבא ואפילו הוא מוחזק אותו שנולד ברשותו עליו להביא ראיה כדפריך מההיא דמחט דלייתי טבח ראיה אע"ג דלא יהיב דמי והוא מוחזק וא"ת מהא דפריך בהשואל (ב"מ דף ק.) גבי מחליף פרה בחמור וילדה וניחזי ברשותא דמאן קיימא וניהוי אידך המע"ה משמע דאי הוי ברשות 0 בעל החמור על בעל הפרה להביא ראיה ואמאי והלא (א) נולד ספק ברשותו יואחר שמשך בעל הפרה את החמור נודע שילדה הפרה ולריך לחלק בין ספק שנולד לטיבותא כי החם לספק שנולד לגריעותא כי הכא: ותנא תונא בלה. היינו כלה צבית חמיה דכי היכי דמוקמינן לה בחזקת שלימה והשתא הוא דאתא מום אע"פ שמוחזק התנא דבר קלוב שלעולם מוכרים בהמות באמנה והוא המוליא: י**הודה אחי.** רב יהודה ורמי שניהם בני (רב) יחזקאל הוו: **כל שנולד ספק ברשוחו.** על בעל הפרה להביא ראיה שמת החמור קודם משיכה הואיל וספק ברשותו נולד שלא נמנא החמור מת עד לאחר משיכת פרה : ו**חנא חונא כלה**. וסבירא

שלא נמצא הטרפות עד שבאת לידו: דיהיב טבה דמי. ואפי׳ לא יהיב נמי הראיה עליו היא אלא מסחמא חנא לטבח המוציא מחבירו קרי ליה: וברשות הלוקח מת וחייב לתת לו המנה [']דאמרי' המע״ה דלא אזלינז בתר חזקה דגופא היכא דטעיז שמא אלא אפילו הכא דבעל חמור תפיש בפרה ועומד ובעל הפרה בא להוציא מבעל החמור. והדין היה שבעל הפרה יביא ראיה שהוא המוציא מחבירו אפ״ה אתא שמואל לאשמועינן שעל בעל החמור להביא ראיה שאימת אנו אומרים המע"ה כשאדם מוחזק בדבר והכל יודעין בבירור שהוא מוחזק בה ואחר בא וערער עליו להוציאו מידו שם אנו אומרים המע״ה. אבל הכא שבעל החמור אינו מוחזק בפרה בודאי אלא מתחילת חזקתו בפרה בפול היל יל היה או כדר שם את החברה החברה והשברה הבי הואם שביל היותוק בה היה את המהרות השפרה בפורה. בספק היתה וכיון שהיתה בספק לוא נחברה הזוקתו אינו יכול להחזיק בה עד שיביא ראיה שהי היה חמורו בשעת משיכת הפרה " €) ודין הוא שאני אומר שאע״פ שהוא מפיק במה שהוא ידוע שהיה משל חבירו שאלו להביא שנאו התנא במתני׳ דכלה ובעי הי כלה אי לימא כלה בבית אביה לא דמי דהתם מייתי ראיה ומפיק ואת אמרת אע"ג דתפיש צריך להביא ראיה להחזיקו בידו. א"ר אבהו כלה בבית חמיה דאע"ג דבעל תפוס ועומד צריך להביא ראיה שעד שלא תתארס היה בה מומין הללו והיה מקחו מקח טעות ואי לא מייתי ראיה מפקינן מיניה והכי נמי בעל חמור ואקשי׳ ואכתי לא דמי דהתם דין הוא שיביא בעל ראיה ואע״פ שהוא

מי דמי הסס. דין הוא שלריך להביא ראיה שהרי הוא המוליא מחברו הלכך מייתי ראיה ומפיק ממונא ומשם אתה בא ללמוד את זה שמוחזק בפרה זו ועומד ואתה אומר נייתי ראיה ונוקים ממון שבידו: כלה בבים **חמיה.** סיפא דמתני^{זד} דקתני על הבעל להביא ראיה דר"ג אמרה ופליג

נמי ברישא אפילו נמצאו בבית אביה דלא נולד ספק ברשותו נמי על הבעל להביא ראיה להפקיע כח כתובתה וראיה זו לא להוליא היא אלא להחזיק ולריך להביאה ואף זה כ"ש שיביא ראיה להחזיק שהרי בשל אחרים בא להחזיק: ואכתי לא דמי התם. דין הוא שיצטרך לראיה משום דחוקת הגוף מייפה כח האב וי"ל העמידנו על חזקתו הלכך בעל מייתי ראיה שעד שלא תתארם היו בה ומרע לה לההיא חזקה: הכי גרסי׳ הכא בעל החמור מייתי ראיה ואוקי חוקה בידיה. אף חוקת הגוף מייפה את כחו שכשתאמר העמד את החמור בשעת משיכה על חזקתו הקודמת בחזקת חי תעמידנו וברשות בעל הפרה מת ולמה אתה מלריכו ראיה: א"ר נחמן בר ילחק כלה בבים אביה ולקדושין. רישה דמתני׳ סייעתיה דמטיל הבאת ראיה על האב אע"פ שחזקת גוף אללו וכר"א דאמרם רבי יהושע היא ובסיפא נמי פליג ולהטיל ראיה על אבן ואע״פ שלא נולד ספק ברשותו. ודקשיא לך ההיא ראיה להוליה היה הרחיה לריכה לו חף לעכב לו הקדושין שבידו שאם לא יביא ראיה יחזירם וזו להחזיק היא בידו: ולא סימא. הא דאמינא שהראיה לריכה אף לעכב לו הקדושין שבידו: חליבה דמהן דחמר קדושין לאו לטיבועין ניסנו. סמס קדושין לאו לטיבועין ניתנו שאם מת החתן הקדושין חוזרין הלכך הכא כי הוו קדושין ספק אין כחה יפה בהן

ולריכה להביא ראיה והך פלוגתא

בב"ב. ואי קשיא היכי מוקמינן סוגיא

דשמעתה דשמוחל כר׳ חלעזר ומדר׳ יהושע מייתי סייעתא הא שמואל הלכה כר"ג אמר בפ"ק (לעיל יב:) אה"נ ומסהנא מוהמינו דלא אמר שמואל הכי. וא״ת מי מזהיהני להעמיד סוגיא זו בלשון זה נוקמה כרבא ורב אשי אי אפשר לומר דקשיא לרבא ורב אשי מתני׳ דווקא קתני רישא על האב וסיפא על הבעל שהספק נולד ברשותן ואילו שמואל על מי שלא נולד הספק ברשותו הלריך לבקש ראיה: בעובי בית הכוסות. מקום יש בראש הכרם סמוך להמסס קרוי בית הכוסות שהוא כעין כוס ויש בו סביב שפתו עובי שני כפלים כפולים ודבוקים ובלע"ז רדובולי"ן. ונמצא מחט מחובה באותו עובי ומתוך עוביו אפשר לה שלא נקבתה כולו: מלד אחד. אין המחט נראה אלא מבפנים: כשרה. שאין זה נקב: שהוא לפני שחיטה. וטריפה: שהוא לאחר שחיטה. וכשירה: שלשה ימים קודם שחיטה. ואם לקחה טבח זה בתוך שלשה ימים מקח טעות הוא ויחזיר לו בעליה הדמים שמכר לו טריפה: לא הוגלד פי המכה. זה אומר עד שלא לקחתי ניקב חה אומר משמכרתי: המוליא מחבירו כו'. ואי יהיב הטבח דמי נמלא הוא המוליא ועליו הראיה ואי לא אשכח ראיה יחזיק זה במעותיו מספק והרי בבהמתו נמצא ריעותא דומיא דחמור דשמואל: ו**אמאי**. אי כשמואל לייתי בעל בהמה ראיה להעמיד המעות בידו דומיא דבעל החמור: דלא יהיב טבח דמי. הא דקתני המוליא מחבירו בבעל בהמה קאמר וכגון דאיהו קא תבע: מאי פסקא. בחמיה. מאי קאמרת אי סבירא ליה לתנא דלעולם ראיה על בעל בהמה היא בין הוא המוליא ובין הוא המעמיד היאך הוא שונה המוליא מחבירו

בבעל בהמה וקורהו לבעל בהמה לעולם המוציא מחבירו וכי פסק

רדובולי"ן [דובלו"ן]. קפל בקיבה השניה של מעלי גירה.

מוסף רש"י

בידוע שלפני שחיטה. קרושט"א, המכה. בידוע ששלשה טבח זה בתוך שלשה ימים הוי מקח טעות ולריך המוכר להחזיר לו מעותיו (שם). לא הוגלד פי המכה. איכא לספוקי אי קודם מקח הוי אי לאחר מקח הוי, ועל הטבח להביא ראיה שהוא מוליא מחברו דמחחמת כל כמה דלת יהיב זוזי לא יהבי ליה חיותא ועליו להביא ראיה שקודם מחח הוה, דמספיחא לא מפקינן ממונא מחזקיה (שם).

תוספות רי"ד (המשך)

מוחזק בממונא חזקה ודאית דגופא וטוענת טענת ודאי ומשום דאזלי׳ בתר חזקה דגופא מצרכי׳ לבעל להביא ראיה אבל הכא חזקת הגוף . של בעל החמור הוא ואי בתו חזקה דגופיה הוה בעי׳ למיזל לא מבעיא השתא דהוא תפוס אלא (אפילו) אם לא היה תפוש כגון שנתחייב לו הלוקח מנה כדפרשתי לעיל . הוה מצרכי׳ ראיה ללוקח ואי מיניה דלוקחים ויהבינן ליה לבעל החמור אלא לא אזלינז דטעין טענת שמא והלכך . על רעל החמור להריא ראיה ולהחזיק מה שתפוש בידו ואתא ר"נ ב"י ואמר כלה בבית אביה ולקדושין (רישא) בבית אביה הקודשין (הישא) פי׳ לעולם מרישא מתני׳ מסתייע ^כ) ולא מדמצריך . ליה ראיה להחזיקו הקידושיו בהן כיון שהקדושין הללו ביון כון פווקרוס ן ייירי היו יודעים לבעל מקודם לכן עליו להביא ראיה דכיון שעל האב להביא ראיה להחזיק . הקדושין בידו ה״נ כיון שעל הקרושין בידו זה נכיון שעל בעל החמור להביא ראיה להוציא מנה מלוקח אילו הי׳ . בענין שכתבתי ואין חזקת דטעין טענת שמא כדפרשינן . ה"נ בפרה אע"פ שתפוש של חבירו היתה עליו להביא

ראיה ולהחזיקה בידה ומה שמסתייע מכלה דרישא אתא

בין לר״א בין לרבה בין לרב

אשי דכלהו מודו דאב צריך להביא ראיה וכיון דאב צריך להביא ראיה ל"ש במה שרוצה להוציא ליש במה שתפש מחבריו ה"ע בכעל חמור כיון דעליו להביא ראיה אפי לר"ג כדפרישית ה"נ ל"ש להוציא אם מכר לו בקנין ונתחייב לו המנה ול"ש במה שתפש עליו להביא ראיה ולהחזיקו בידו דל"ש להחזיק דבר הידוע לחבירו ל"ש להוציא מחבירו דין א' להן להביא ראיה: ואותבינז ליה ממאי דתניא מחט שנמצאת בעובי בית הכוסות מצד א' כשרה מב' צדדים טרפה. פי' מקום יש בראש הכרס סמור יהוחוב כך ידופאה יובא מווט שבנמאה בעדב הידופות בנוד. אי שלחו בנוד לי טופה יוב מקום שם ביא שונה טפון להמסס וקרא בית הכוסות מפני שנששה בענין כוסות ויש בסבוב שפתו עובי שני כפלים ודבוקים ובלע"ז רובלין ונמצא מחט נ תחובה באותו העובי ומתוך עביו אפשר לה שלא נקבתו כולו אם היתה מצד א' שאין המחט נראה אלא מבפנים כשרה שצד החיצון מיגין אבל אם ניקבה שני הצדדים טרפה. נמצא עליה קורט דם בידוע שהוא לפני שחיטה לא נמצא עליה קורט דם בידוע והייצון מיגין אבר אם ניקבה שני הוברים טופה נבצב עליה קון רום ביוזר מהוא בעני שהייטה לא נמצא עליה קודט ום ביוזע שלאחר שחיטה הוא, הוגלד פי המכה בידרע שהוא ג' ימים קודם השחיטה לא הוגלד פי המכה המע"ק פי אם נמצא שם גלד ברור. לנו שהטריפה ג' ימים לפני שחיטה לכל הפחות שאין גלד פחות מג' ימים ואם מכרה לו בתוך ג' ימים המקח טעות ואם